

HỒI 23 (B)

LINH PHÙ TÚY KHÁCH LỤC LIỄU TRANG

Trương Vô Kỵ liền vọt vào ngay vườn sau, chạy đến thủy các, thấy một thiếu nữ mặc áo màu xanh nhạt, tay trái cầm chén, tay phải cầm sách, đang ngồi uống trà đọc sách, chính là Triệu Mẫn. Lúc này cô ta đã đổi sang y phục đàn bà.

Nàng nghe thấy tiếng chân Trương Vô Kỵ, quay đầu nhìn lại, mỉm cười. Trương Vô Kỵ nói:

- Triệu cô nương, tại hạ xin cô vài cây hoa.

Không đợi nàng trả lời, chân trái điểm một cái, nhảy từ bờ hồ sang thủy các, thân hình tà tà bay qua, chẳng khác gì chuồn chuồn điểm nước, hai tay đã nhổ sạch mấy cây hoa trông như thủy tiên trồng trong hồ. Chàng đang toan đạp lên thủy các, bỗng nghe soẹt soẹt, mấy ngọn ám khí nhỏ li ti đã bắn vào mặt. Tay áo phải Trương Vô Kỵ liền phát một cái, cuộn hết ám khí vào trong, tay áo bên trái hất ra, đánh vào Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn nghiêng người né tránh, chỉ thấy gió nổi vù vù, bao nhiêu bình trà, chén trà, đĩa trái cây trên bàn bị tụ phong thổi bay qua hồ rơi vào trong đám cây cỏ, vỡ tan tành. Trương Vô Kỵ thân hình đứng vững rồi, nhìn lại mấy cây hoa trong tay, thấy mỗi cây đều có một chùm rễ dài màu tím, trên mỗi cái rễ dính đầy những củ lớn bằng hạt hạt ngọc trai, xanh biếc như phi thủy, mừng lắm biết là đã có được thuốc giải, lập tức bỏ vào trong túi nói:

- Đa tạ giải dược, cáo từ.

Triệu Mẫn nói:

- Đến thời dễ nhưng đi thì khó.

Nàng ném quyển sách đi, thuận tay rút từ trong quyển sách hai lưỡi kiếm mỏng như giấy, sáng loáng như gương, đâm tới. Trương Vô Kỵ lo cho thương thế của bọn Ân Thiên Chính, không dám đánh lâu, tay áo phải phát ra, hơn chục mũi kim châm dính trong tay áo cùng bắn tới. Triệu Mẫn nghiêng người nhảy ra khỏi thủy các, chân trái điểm vào bậc thêm một cái nhảy trở lại, trong khi nhảy ra nhảy vào như thế, những mũi kim châm đều rơi cả xuống ao. Trương Vô Kỵ khen ngợi:

- Hảo thân pháp.

Chàng lại thấy nàng tay trái ra trước, tay phải ra sau đâm hai thanh đoản kiếm tới, nghĩ thầm: “Con a đầu này lòng dạ độc ác đến thế, nếu ta không luyện được Cửu Dương thần công, đọc được Độc Kinh của Vương Nạn Cô, hôm nay Minh giáo đều bị chết vì tay nó một cách bất minh bất bạch”. Chàng hai tay vươn ra, khi chập lại toan cướp hai thanh đoản kiếm. Triệu Mẫn liền xoay cổ tay

dùng kiếm chặt ngón tay Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ không cướp được binh khí của đối phương, cũng hơi lầy lăm lăm nhưng thần công của chàng biến ảo khôn lường, khéo léo biết bao, mấy ngón tay liền phát một cái trúng ngay những huyết đạo trên cổ tay. Kiếm trong tay Triệu Mẫn cầm không vững, thừa thế ném tới, Trương Vô Kỵ nghiêng đầu, nghe bặng bặng hai tiếng, hai thanh kiếm cắm luôn vào cột thủy các, kinh lực vẫn còn rung rung không ngớt. Trương Vô Kỵ trong bụng hơi sợ, nếu nói về võ công, nàng kém xa Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiểu, nhưng nói về cơ cảnh linh mẫn, biến chiêu vừa nhanh vừa độc, song kiếm không còn giữ được vẫn còn toan đá thương người, nếu như né tránh chậm một chút có phải chết dưới kiếm của nàng rồi không?

Triệu Mẫn mất hai thanh kiếm rồi, liền lật tay lại cầm luôn thanh kiếm gỗ Ý Thiên nhưng không rút ra, múa lên đâm vào hông Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ liền giơ ngón tay trở và ngón tay giữa bên trái đâm vào huyết Kiên Trinh trên vai nàng, đọi Triệu Mẫn vừa né qua, liền thò tay phải dùng Càn Khôn Đại Na Di đoạt luôn thanh kiếm gỗ.

Triệu Mẫn vừa đứng vững liền cười hì hì nói:

- Trương công tử, công phu đó là công phu gì thế? Có phải Càn Khôn Đại Na Di đấy không? Tôi xem cũng bình bình không có gì lạ.

Trương Vô Kỵ liền xòe tay trái ra, trong lòng bàn tay có một đóa hoa kết bằng ngọc trai đang rung động, chính là bông hoa nàng cắm ở trên mái tóc. Triệu Mẫn sắc mặt hơi đổi khác, Trương Vô Kỵ lấy bông hoa trên tóc nàng không hay biết gì cả, nếu như thay vì thò tay lấy bông hoa lại đánh vào huyết thái dương một cái thì mạng nàng đâu còn nữa. Thế nhưng Triệu Mẫn trấn tĩnh ngay, cười nhạt một tiếng nói:

- Nếu công tử thích bông châu hoa đó thì tôi tặng cho công tử cần gì phải ra tay cướp đoạt.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói dường như cho mình có ý không tốt, tay trái liền vung lên một cái ném trả bông hoa, nói:

- Trả lại cho cô.

Quay mình ra khỏi thủy các. Triệu Mẫn giơ tay đón lấy bông hoa, kêu lên:

- Khoan đã.

Trương Vô Kỵ quay đầu lại thấy nàng cười nói:

- Sao công tử lại lấy mất hai viên ngọc trai lớn nhất trên đóa hoa này là sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Chỉ nói quấy quá, tôi không hơi đâu mà đùa với cô.

Triệu Mẫn giơ cao đóa hoa, nghiêm mặt nói:

- Xem này, chẳng phải mất hai viên ngọc trai đấy ư?

Trương Vô Kỵ nhìn đến quả nhiên có hai sợi chỉ vàng thiếu mất hạt châu, biết là nàng cố tình giựt đứt để dụ cho mình đến gần hầu thi hành ngục kế nên chỉ hừ một tiếng không thèm để ý đến nữa. Triệu Mẫn tay vịn vào thành bàn, thống thiết kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, ngươi có giỏi thì đến cách ta ba bước xem nào.

Trương Vô Kỵ không mắc vào kế nói khích của nàng, nói:

- Cô bảo tôi nhất gan sợ chết cũng chẳng sao.

Nói xong nhảy xuống hai bậc thêm. Triệu Mẫn thấy mình khích tướng không đi đến đâu mặt liền biến sắc, buồn bã nói:

- Thôi rồi, thôi rồi. Hôm nay ta đã đến nước này, còn mặt mũi nào gặp lại sư phụ?

Nàng vói tay rút ngay một thanh đoản kiếm cắm trên cột, kêu lên:

- Trương giáo chủ, đa tạ ngươi đã thành toàn cho ta.

Trương Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ánh sáng trắng lóe lên, nàng đã đâm thẳng mũi kiếm vào ngực. Trương Vô Kỵ cười nhạt:

- Ta đâu có để cho...

Chưa nói tới chữ “cô lừa” thì thấy mũi kiếm quả thật đã đâm vào ngực, Triệu Mẫn thảm thiết kêu lên một tiếng, gục ngay xuống bàn. Trương Vô Kỵ kinh hoảng không để đâu cho hết, không ngờ cô gái lại ngang ngạnh đến vậy, vài chiêu chưa thắng đã vung kiếm tự sát ngay, nghĩ thầm nếu như nhất kiếm không trúng tim thì may ra còn cứu được. Chàng liền quay trở lại chạy tới coi thương thế của nàng thế nào.

Chàng vừa tới cách bàn chừng ba bước, đang toan thò tay nắm lấy vai cô ta, bỗng nhiên dưới chân hõng xuống, đạp vào chỗ không, thân hình rơi tụt ngay xuống. Chàng biết là không ổn, hai tay áo vận khí phát xuống, thân hình đang trên không lập tức ngừng lại, liền giơ tay đánh một chưởng vào cạnh bàn. Chưởng đó nếu đánh trúng, chàng có thể mượn sức vọt lên, không để rơi vào chiếc hầm dưới chân. Nào ngờ Triệu Mẫn tự sát là giả nên đã liệu trước chuyện này, chưởng phải vận kinh đánh ra không để cho tay chàng đụng vào bàn.

Chuyện đó nhanh như chim cắt bắt mồi, chỉ trong nháy mắt, song chưởng đụng nhau, Trương Vô Kỵ đã rơi tụt xuống lưng chừng, vôi vàng lật tay một cái, chộp luôn mấy ngón tay phải của Triệu Mẫn. Bàn tay nàng trơn tuột, dường như muốn thoát ra, nhưng Vô Kỵ chỉ cần một chút lực có thể mượn được, là có thể bay vọt lên, chàng liền vươn tay nắm cánh tay cô gái. Thế nhưng đang sức rơi rất mạnh, chàng vừa nắm được Triệu Mẫn, hai người cùng lộn xuống hầm.

Chỉ thấy tối đen như mực, thân hình tiếp tục rơi xuống, nghe một tiếng cách ở trên đầu, cửa hầm bên trên đã đóng chặt lại. Hai người rơi đến bốn năm trượng mới tới đáy. Trương Vô Kỵ vừa chạm đất, lập tức nhảy lên, thi triển

Bích Hồ Du Tường Công[8] bò lên đến tận trên, giơ tay đẩy nắp đây. Tấm bưng đó vừa chắc vừa lạnh, là một thiết bản thật lớn, đẩy vào chỉ trơ trơ. Chàng tuy có Càn Khôn Đại Na Di thần công nhưng thân hình lơ lửng trên không đâu có được như đứng trên mặt đất mà lực đạo chuyển qua chuyển lại, đẩy tới đẩy lui một hồi, tấm sắt không hề lay chuyển, thân hình lại tụt trở xuống.

Triệu Mẫn cười khanh khách:

- Bên trên có tám thanh sắt to chặn lại, công tử ở bên dưới, dù có mạnh đến đâu cũng không sao mở được.

Trương Vô Kỵ giận nằng giảo hoạt gian trá, không thèm để ý đến, lần mò chung quanh cái hố để tìm cách thoát thân nhưng cả bốn bề đều lạnh ngắt, trơn tuột, cứng rắn dị thường. Triệu Mẫn cười nói:

- Trương công tử, công phu Bích Hồ Du Tường cửa công tử thật là tài tình. Cái hầm này làm bằng thép đúc, rèn trơn như thế, ngay cả đường nổi cũng không, thế mà công tử vẫn trèo lên được, hi hi, ha ha.

Trương Vô Kỵ giận dữ nói:

- Chính cô cũng bị nhốt chung với tôi ở dưới đây, có gì đáng cười đâu?

Đột nhiên nghĩ ra: “Con a đầu này gian xảo lắm, cái hố này hẳn phải có đường ra, không thể để nó trốn ra một mình”. Chàng bèn tiến lên nắm chặt tay cô gái. Triệu Mẫn kinh hoảng kêu lên:

- Người làm gì thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô đừng nghĩ chuyện thoát ra một mình. Nếu muốn sống thì mau mau mở tấm nắp đây ra.

Triệu Mẫn cười đáp:

- Công tử làm gì mà lo thế? Minh đâu có chết đói ở dưới này đâu mà sợ. Để họ tìm không thấy tôi, ắt sẽ mở cho mình ra. Có lo là thủ hạ của tôi lại tưởng tôi đi ra ngoài, cái đó mới là phiền.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Thế cái hố này không có cơ quan để mở đường ra hay sao?

Triệu Mẫn cười đáp:

- Trông mặt công tử có vẻ thông minh mà sao hỏi một câu ngờ ngẩn thế? Cái hố này có phải làm ra để chơi cho vui đâu. Làm ra để bắt kẻ địch mà lại cố ý thiết lập cơ quan đóng mở thì địch nhân ra mắt còn gì?

Trương Vô Kỵ nghĩ nằng ta nói không sai nói:

- Có người rơi xuống hố, không lẽ bên ngoài không hay biết gì? Cô mau bảo người ta mở nắp hầm ra.

Triệu Mẫn nói:

- Thủ hạ của tôi sai đi ra ngoài cả rồi, công tử có thấy ai khác ở trong thủy các đâu? Ngày mai giờ này họ mới trở về. Công tử không phải nóng ruột, cứ nghỉ một lát, mình cũng mới ăn xong chưa đến nỗi đói.

Trương Vô Kỵ nổi khùng, nghĩ thầm: “Ta có đợi thêm cũng đâu có sao nhưng làm sao cứu được ông ngoại với những người khác?”. Năm ngón tay bóp chặt, sử đến hai thành kinh lực, quát lên:

- Cô không thả tôi ra ngay, tôi sẽ giết cô trước.

Triệu Mẫn cười nói:

- Nếu công tử giết tôi thì vĩnh viễn không thể nào ra khỏi cương lao này được. Mà này, nam nữ thụ thụ bất thân, sao công tử cứ nắm tay tôi mãi thế?

Trương Vô Kỵ bị cô ta trách cứ, vội vàng bỏ tay nàng ra, lùi lại hai bước, ngồi dựa vào tường. Cái hầm này vuông vức bất quá vài thước, dù có xa nhất hai người cũng chỉ cách nhau một bước, càng bồn chồn, càng bức bối, ngửi thấy hơi thở của cô gái, cộng thêm hương thơm của những cây hoa trong túi, lòng chàng không khỏi lâng lâng liền đứng lên giận dữ nói:

- Minh giáo chúng tôi vốn không quen biết, không thù oán gì với cô, sao cô lại mưu tính ác độc đưa tất cả chúng tôi vào chỗ chết?

Triệu Mẫn nói:

- Công tử còn nhiều chuyện chưa biết, nếu đã hỏi đến, để tôi nói cho nghe từ đầu. Công tử có biết tôi là ai không?

Trương Vô Kỵ nghĩ lại quả không sai, tuy cũng muốn biết dụng ý và lai lịch của cô gái này nhưng nếu chờ được cô ta từ đầu kể lại đầy đủ, bọn Ân Thiên Chính chắc đã bị chất độc phát tác chết cả rồi, huống chi biết được cô ta nói thật hay giả, nếu như bịa chuyện nói lảng nhãng thì mất biết bao nhiêu thì giờ. Trước mắt thấy không còn biện pháp gì khác chỉ còn cách ép cho nàng phải mở cửa hầm cho mình ra, liền nói:

- Tôi không biết cô là ai, cũng không có hơi đâu mà nghe cô nói. Cô có gọi người mở cho tôi ra không thì bảo?

Triệu Mẫn nói:

- Có ai đâu mà gọi? Hơn nữa, ở dưới này có kêu gào bên trên cũng không nghe thấy. Nếu công tử không tin thì kêu mấy tiếng thử xem.

Trương Vô Kỵ giận dữ giơ tay nắm đầu vai cô gái, Triệu Mẫn hoảng sợ kêu lên một tiếng, giơ tay ra gạt nhưng đã bị điểm trúng huyệt đạo nơi hông không cử động được. Trương Vô Kỵ tay trái giơ ra nắm ngay yết hầu nàng nói:

- Tôi chỉ bóp nhẹ một cái thì cô sẽ táng mạng ngay.

Lúc đó hai người đứng sát bên nhau, thấy nàng thở hổn hển, hơi thơm như lan, Trương Vô Kỵ vội ngừng đầu về sau cho mặt mình xa mặt cô ta một tí. Triệu Mẫn đột nhiên khóc rầm rức:

- Người hà hiếp ta, người hà hiếp ta.

Việc đó quả ngoài dự liệu nên chàng ngạc nhiên, vội vàng bỏ tay ra nói:

- Tôi đâu có ý định hà hiếp cô, chỉ muốn cô thả tôi ra thôi.

Triệu Mẫn khóc nói:

- Có phải tôi không bằng lòng đâu. Được rồi, để tôi gọi.

Nàng cao giọng gọi lớn:

- Này, này, có ai không? Mở nắp hầm ra, ta bị rơi xuống cương lao đây này.

Nàng liên tiếp kêu réo, bên ngoài vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Triệu Mẫn cười nói:

- Thấy chưa, có ích gì đâu?

Trương Vô Kỵ cực kỳ giận dữ nói:

- Không biết xấu, vừa khóc xong lại cười, còn ra cái trò gì nữa?

Triệu Mẫn nói:

- Chính người mới là không biết xấu. Thân con trai mà sao lại ăn hiếp con gái chân yếu tay mềm?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô mà chân yếu tay mềm ư? Cô nguy kế đa đoan, còn ghê gớm gấp mười người đàn ông.

Triệu Mẫn cười:

- Cảm ơn Trương giáo chủ đã khen ngợi, tiểu nữ không dám nhận.

Trương Vô Kỵ thấy tình thế khẩn cấp, nếu không ra tay độc ác thì toàn thể người trong Minh giáo sẽ chết sạch, liền nghiêng răng, thò tay ra, soạt một tiếng đã xé ngay một mảnh vải quần của cô ta. Triệu Mẫn tưởng chàng đột nhiên có tà ý, lúc này cực kỳ hoảng sợ kêu lên:

- Người... người làm gì thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu cô bằng lòng thả tôi ra thì gặt đầu.

Triệu Mẫn nói:

- Để làm gì?

Trương Vô Kỵ không thèm để ý, nhổ nước miếng cho ướt mảnh vải nói:

- Xin lỗi nhé, tôi cũng đành vậy biết sao hơn.

Chàng lấy mảnh vải bịt chặt mồm mũi cô gái lại, Triệu Mẫn không thở được nữa chỉ giây lát đã thấy tức ngực chịu không nổi. Thế nhưng nàng ta thật ương ngạnh, nhất định không gật đầu, sau cùng đành dựa mấy cái rồi ngất đi.

Trương Vô Kỵ giơ tay thăm mạch thấy nhẩy rất yếu ớt nên bỏ miếng vải ướt bịt miệng mũi cô ta ra. Một lát sau, Triệu Mẫn từ từ tỉnh lại, rên lên mấy tiếng. Trương Vô Kỵ nói:

- Như thế đâu có thích thú gì phải không? Cô thả tôi ra hay không nào?

Triệu Mẫn hậm hực nói:

- Dù ta có ngất đi một trăm lần, ta cũng không thả, để xem ngươi có dám giết ta chăng?

Nàng đưa tay chùi miệng mũi, hứ mấy tiếng nói:

- Nước miếng ngươi, hừ, thôi muốn chết được.

Trương Vô Kỵ thấy nàng ta cứng đầu như thế, không biết phải làm sao, thêm một lúc nữa càng thêm nóng ruột nói:

- Tôi vì cứu mạng cho mọi người đành phải làm ầu một phen, đừng trách vô lễ nhé.

Chàng nắm lấy bàn chân trái nàng, lột luôn giày vớ ra. Triệu Mẫn vừa giận vừa sợ, kêu lên:

- Xú tiểu tử, ngươi làm gì thế?

Trương Vô Kỵ không trả lời, lại lột luôn giày vớ chân phải, giơ ngón tay trở điểm vào huyệt Dũng Tuyền dưới gan bàn chân, vận Cửu Dương thần công lên, một luồng khí ấm liên theo ngón tay truyền vào.

Huyệt Dũng Tuyền ở chỗ lõm dưới lòng bàn chân khởi đầu của Túc Thiếu Âm Thận Kinh, là nơi nhạy cảm hơn cả. Trương Vô Kỵ tinh thông y lý biết rõ như thế. Trẻ con chơi đùa thường lấy tay cù vào gan bàn chân sẽ làm cho đôi phương tê cả người, lúc này chàng dùng khí nóng của Cửu Dương thần công môn man huyệt Dũng Tuyền, so với lấy lông chim hay tóc cọ xát vào còn khó chịu gấp bội. Chỉ mới cù mấy cái, Triệu Mẫn nhịn không nổi phải cười lên khanh khách, toan rút chân về để tránh nhưng khổ nỗi huyệt đạo đã bị điểm làm sao cử động gì được? Nỗi khổ đó còn khó chịu hơn dùng dao cắt, dùng roi đánh, chẳng khác gì muôn ngàn con rắn cùng thi nhau cắn ngũ tạng lục phủ, cốt tủy huyết quản một lượt, khiến nàng chỉ cười được mấy tiếng rồi chịu không nổi khóc òa lên.

Trương Vô Kỵ mặc kệ tiếp tục tra tấn. Trái tim Triệu Mẫn dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực ra ngoài, các chân lông chân tóc toàn thân ngứa không chịu nổi như muốn rụng hết, mở miệng mắng chửi:

- Tên thôi tha... tên giặc con... sẽ có ngày ta đem ngươi ra... lăng trì từng xẻo... thôi... thôi... tha... tha cho tôi... Trương... Trương giáo chủ... Trương công tử... Trương giáo... giáo chủ... hu hu... hu hu...

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Cô đã chịu thả tôi ra chưa?

Triệu Mẫn khóc nói:

- Để tôi... thả... mau ngừng... ngừng tay...

Trương Vô Kỵ bấy giờ mới ngưng lại nói:

- Xin lỗi nhé.

Chàng nắm mấy cái vào lưng giải khai huyết đạo cho nàng. Triệu Mẫn thở phào một hơi, mừng:

- Tặc tiểu tử, đi vớ xỏ giày vào cho ta.

Trương Vô Kỵ cầm chiếc vớ lụa, một tay cầm chân nàng. Khi trước chàng chỉ chăm chăm lo thoát thân, không có ý gì khác, lúc này cầm bàn chân nhỏ nhắn mềm mại của cô gái, trong lòng không khỏi lâng lâng. Triệu Mẫn then thùng rút chân về, mặt đỏ bừng, cũng may là trong hầm tối đen nên Trương Vô Kỵ không nhìn thấy, nàng chẳng nói chẳng rằng tự mình đi vớ xỏ giày, trong chỉ một giây bỗng thấy lòng nổi lên một cảm giác lạ kỳ, tưởng như lại mong được chàng cầm chân mình lần nữa. Bỗng nghe Trương Vô Kỵ hậm hực quát lên:

- Mau lên, mau lên, thả tôi ra.

Triệu Mẫn không nói một lời, giơ tay mò lên tường kiểm chỗ có khắc một cái vòng tròn, xoay ngược cán kiếm, tại cái vòng đó gõ khi chậm khi nhanh, lúc dài lúc ngắn đầu bảy tám tiếng. Gõ vừa xong, nghe xạch một tiếng, một luồng ánh sáng từ trên đầu chiếu xuống, cái nắp hầm đã mở ra. Cái vòng đó có cơ quan liên lạc với bên ngoài, nàng đã ước định tín hiệu nên khi nghe thấy, người canh cửa liền mở nắp hầm ra.

Trương Vô Kỵ đâu ngờ bảo mở là mở nhanh đến thế, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Thôi mình đi ra.

Triệu Mẫn cúi đầu đứng qua một bên, không nói lời nào. Vô Kỵ nghĩ nàng là một cô gái nhỏ, nếu mình còn chì chiết thêm nữa không khỏi thất thố, vái một vái nói:

- Triệu cô nương, vừa rồi chuyện chẳng đáng dừng mới làm như thế, bây giờ xin tạ tội.

Triệu Mẫn hất đầu quay sang nhìn vào tường, đôi vai rung rung hình như đang khóc. Khi nàng ta gian trá độc ác, Trương Vô Kỵ cùng nàng đấu trí đấu lực không có một chút tạp niệm nào, bây giờ thấy lòng hổ thẹn, thấy tấm lưng

thon của nàng, nước da nơi cổ trắng như ngọc, làn tóc xõa ra, không khỏi như lòng thương cảm nói:

- Triệu cô nương, tôi đi nhé. Trương mỗ thật là không phải.

Chàng thấy bóng lưng Triệu Mẫn rung rung nhưng nàng không quay lại. Trương Vô Kỵ không dám nấn ná thêm, lập tức thi triển công phu Bích Hồ Du Tường trèo lên, đến khoảng còn chừng hơn một trượng, chân phải điểm vào tường một cái, bay vọt lên cao, tay áo phát một cái bảo vệ trên đỉnh đầu sợ có kẻ nào ở trên đánh lén. Chân chàng chưa rời chạm đất nhìn chung quanh, thấy thủy các không một bóng người. Chàng không muốn gây thêm chuyện, vượt qua tường theo đường nhỏ chạy về nơi quần hào Minh giáo đang đợi. Trước mắt thấy trời đã ngả bóng, hóa ra chàng bị hãm dưới hầm hơn nửa giờ, không biết tính mệnh bọn Ân Thiên Chính giờ này ra sao, trong bụng lo lắng lại càng chạy nhanh hơn, chẳng bao lâu đã về gần tới nơi quần hào dừng chân, không khỏi giật mình kinh hãi.

Trước mặt đại đội kỵ binh Mông Cổ chạy qua chạy lại, vây chặt người của Minh giáo, quân Nguyên ai nấy giương cung, nhắm vào người trong vòng bắn tới. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Những nhân vật thủ lĩnh của bản giáo ai ai cũng trúng độc cả, không ai ra lệnh chỉ huy, làm sao chống trả được với đại đội quân địch vây đánh?". Chàng gia tăng cước lực, chạy vọt lên.

Chạy đến gần hơn, thấy trong đám người một giọng con gái trong treo cất lên:

- Nhuệ Kim Kỳ tấn công mặt đông bắc, Hồng Thủy Kỳ bao vây phương tây nam.

Đó chính là giọng của Tiểu Siêu. Nàng vừa ra lệnh xong, một đội giáo chúng mang cờ trắng liền xung sát mặt đông bắc, còn một đội giáo chúng mang cờ đen bao vòng qua mặt tây nam. Quân Nguyên chia ra chống đỡ, đột nhiên đội cờ vàng Hậu Thổ Kỳ, cờ xanh Cự Mộc Kỳ song song từ trong đánh ra, chẳng khác gì một con rồng xanh, một con rồng vàng chộp tới. Quân Nguyên bị đánh tập hậu, trận thế liền đại loạn, phải lùi về sau.

Trương Vô Kỵ nhảy mấy cái, đã tới trước mặt các giáo chúng. Mọi người thấy giáo chủ quay về đều reo hò âm ỹ, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Trương Vô Kỵ thấy Ân Thiên Chính, Dương Tiêu, Chu Diên và các chính phó kỳ sứ của Ngũ Hành Kỳ vẫn ngồi dưới đất, còn Tiểu Siêu tay cầm cờ lệnh, đứng trên gò đất chỉ huy giáo chúng ngự địch. Những người trong Ngũ Hành Kỳ, Thiên Ưng Kỳ đều võ nghệ cao cường, chỉ vì thủ lĩnh trúng độc nên loạn cả lên, đến khi Tiểu Siêu dùng thuật số bát quái bố trí chống đỡ, quân Nguyên không thể tấn công lên được nữa.

Tiểu Siêu mừng rỡ kêu lên:

- Trương công tử, mời công tử lên chỉ huy.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tôi đang bận, cô cứ chỉ huy tốt hơn, để tôi xung sát một trận, giết vài tên quân quan.

Chỉ thấy vèo vèo mấy tiếng, mấy mũi tên nhắm chàng bắn tới. Trương Vô Kỵ giạt ngay một thanh trường mâu của một giáo chúng, gạt hết những mũi tên đó ra, vung tay một cái ném chiếc thương đó bay vụt ra ngoài, xuyên qua ngực một tên bách phu trưởng, đóng chặt y xuống đất. Quân Nguyên liền kêu la ầm ỹ, lui ra ngoài mấy chục bước.

Đột nhiên nghe tiếng tù và u u vang lên, độ mươi tên kỵ binh từ xa chạy tới. Trương Vô Kỵ thấy đi trước chính là bọn thần tiễn bát hùng, thủ hạ của Triệu Mẫn, không khỏi nhíu mày nghĩ thầm: “Tám người này tiễn pháp quá ư ghê gớm, nếu để bọn chúng bắn tên e rằng anh em sẽ bị thương không phải ít, ta nên tiên hạ thủ vi cường”.

Người thủ lĩnh của thần tiễn bát hùng là Triệu Nhất Thương tay cầm một cây đoản trường khắc đầu rồng màu vàng kêu lớn:

- Chủ nhân có lệnh, lập tức thu binh.

Người thiên phu trưởng chỉ huy đội quân Nguyên liền nói xí xỏ mấy tiếng Mông Cổ, bọn quân quan liền quay đầu ngựa chạy đi. Tiền Nhị Bại tay cầm một cái khay, xuống ngựa tiến đến trước mặt Trương Vô Kỵ, khom lưng nói:

- Chủ nhân chúng tôi xin giáo chủ nhận món quà lưu niệm.

Trương Vô Kỵ nhìn đến thấy khay lót một tấm nhiễu màu vàng, trên để một chiếc hộp hoàng kim, trạm trở cực kỳ tinh xảo. Trương Vô Kỵ không ngại y làm trò quí gì, giơ tay cầm lấy. Tiền Nhị Bại cung thân hành lễ, lùi lại ba bước, quay mình lên ngựa đi thẳng.

Trương Vô Kỵ thuận tay giao luôn cái hộp cho Tiểu Siêu, chàng lo lắng cho bệnh tình của mọi người, không thì giờ đâu mà xem trong hộp có gì, lập tức lấy trong bọc ra những cây hoa, sai người đem nước lạnh tới nghiền nát những rễ màu đỏ và những củ màu xanh, hòa vào trong nước, chia cho Ân Thiên Chính, Dương Tiêu và các chính phó kỳ sử Ngũ Hành Kỳ uống. Chuyến đi này, tất cả những ai yếm ẩm nơi thủy các, trừ Trương Vô Kỵ có Cửu Dương thần công hộ thể ra nên chừ độc bắt xâm, các thủ lĩnh Minh giáo ai ai cũng đều bị trúng độc cả. Chỉ có Dương Bất Hối vì phải dứt cơm cho Ân Lê Đình ở bên ngoài, Tiểu Siêu và các giáo chúng ăn cơm ngoài đại sảnh, ai ai theo lệnh giáo chủ, phàm vật gì trước khi cho vào mồm đều dùng ngân châm thử trước nên không ai bị trúng độc.

Thuốc giải độc thật công hiệu, chưa đến nửa giờ sau, độc tính trong cơ thể quần hào đều tiêu giải không còn thấy đầu váng mắt hoa nhưng toàn thân dường như hơi sức mất hết, lập tức hỏi xem đã bị trúng độc như thế nào.

Trương Vô Kỵ thở dài:

- Bọn ta mọi việc đều đã đề phòng, những món ăn uống rượu thịt không hề có chất độc bản nhân đã xem xét kỹ. Nào ngờ cách hạ độc của Triệu cô nương thật không sao ngờ nổi. Cây hoa trông như thủy tiên kia gọi là Túy Tiên Linh Phù, tuy rất khó kiếm nhưng vốn không có độc tính. Còn thanh kiếm Ỷ Thiên giả kia làm bằng một loại gỗ dưới đáy biển tên là Kỳ Lăng Hương Mộc, vốn cũng không độc. Thế nhưng hai mùi kia trộn lại với nhau thì biến thành kịch độc.

Chu Điên vỗ đùi kêu lên:

- Cũng tại ta cả, ai bảo ta ngứa tay rút thanh kiếm Ỷ Thiên kia ra làm cái mẹ gì cơ chứ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô ta nếu đã tính toán chuyện hại chúng ta, nếu Chu huynh không động thủ thì cũng sai người đến rút ra để hạ độc không thể nào phòng bị nổi.

Chu Điên nói:

- Đi, mình đến cho một mẻ lửa đốt rụi cái Lục Liễu Sơn Trang đó cho rồi.

Y vừa nói tới câu đó, thấy đằng xa khói đen đã bốc lên, bên trong ánh lửa thấp thoáng chính là Lục Liễu Sơn Trang đang cháy.

Quần hào ai nấy nhìn nhau không nói được một lời nào, trong bụng ai cũng nghĩ thầm: “Triệu cô nương này chuyện gì cũng tính trước được cả, biết rằng mình giải độc xong thể nào cũng tới đốt trang viện thành ra phóng hỏa trước cho chắc ăn. Cô ta tuổi còn nhỏ, lại phận đàn bà nhưng quả là một kinh địch”.

Chu Điên lại vỗ đùi kêu lên:

- Cô nàng đốt trang viện thì ăn thua gì? Mình cũng cứ tới đuổi đánh cho một trận tan tành mới thôi.

Dương Tiêu nói:

- Đến như trang viện cô ta cũng đã đốt rồi đủ biết chuyện gì cũng tính toán trước, xem ra mình có đuổi cũng không kịp đâu.

Chu Điên nói:

- Dương huynh, võ công ngươi không nói làm gì, ngay cả mưu kế xem ra cũng còn hơn Chu Điên này một bậc.

Dương Tiêu cười:

- Không dám, không dám. Chu huynh thần cơ diệu toán, tiểu đệ làm sao bì kịp?

Trương Vô Kỵ cười nói:

- Hai vị bất tất quá khiêm nhường. Bọn mình kỳ này không bị tổn thất lớn, chỉ có mười ba mười bốn anh em bị trúng tên, cũng là may lắm rồi, thôi lên đường là vừa.

Trên đường đi quần hào hỏi Vô Kỵ xem làm sao tìm ra được nguyên ủy bị trúng độc, Trương Vô Kỵ nói:

- Ta nhớ trong Độc Kinh có một đoạn chép:

Kỳ Lăng Hương Mộc nếu như gặp phải hương thơm của một loại giống như thủy tiên, có thể làm cho người ta say sưa mê mẩn mấy ngày, nếu dùng cái củ tròn của cây hoa pha với nước thì giải được. Nếu không giải kịp, độc tính sẽ ăn vào tim phổi.

Túy Tiên Linh Phù so với loại phù dung thường còn lợi hại hơn nhiều. Vì thế tôi dặn các vị chớ nên vận tức dụng công, nếu không hương hoa sẽ đi vào các kinh mạch có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vi Nhất Tiểu nói:

- Không ngờ con a hoàn Tiểu Siêu lại lập được kỳ công, nhân khi nguy cấp nếu không có cô ta đứng ra, bọn mình bị chết chắc nhiều lắm.

Dương Tiêu vốn cho rằng Tiểu Siêu là của kẻ địch sai đến nằm vùng nhưng sau chuyện hôm nay, cô nàng đã thành một công thần của Minh giáo, khiến y không sao ngờ nổi, nhất thời không hiểu nguyên do ra sao.

Mọi người trên đường đi đàm luận lai lịch Triệu Mẫn nhưng chẳng ai có được đầu mối nào. Trương Vô Kỵ không nói chuyện chàng bị rơi xuống hồ cùng với Triệu Mẫn, việc mình cù gan bàn chân nàng để thoát thân, tuy trong lòng không có điều gì phải hổ thẹn nhưng trước mặt mọi người thì chuyện này thì cũng khó ăn khó nói. Tối hôm đó mọi người vào quán trọ nghỉ ngơi, còn đại đội nhân mã chia ra tìm đèn đài miếu mạo ngủ tạm. Tiểu Siêu lấy một thau nước bung vào phòng, Trương Vô Kỵ nói:

- Tiểu Siêu, hôm nay em lập được kỳ công, từ rày không phải làm những tiện dịch của tôi đòi như trước nữa.

Tiểu Siêu cười nói:

- Em rất thích được hầu hạ công tử, có gì đâu mà tiện dịch hay không tiện dịch?

Đại chàng rửa mặt xong, Tiểu Siêu lấy chiếc hộp vàng ra nói:

- Không biết bên trong hộp có độc trùng độc dược, độc tiễn ám khí gì không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng vậy, cứ cẩn thận là hơn.

Chàng để chiếc hộp trên bàn, cầm tay nàng kéo ra xa, lấy trong túi ra một đồng tiền vung tay ném tới, nghe keng một tiếng trúng ngay mép cái hộp, nắp hộp liền mở tung ra, không có gì khác lạ. Chàng đến gần xem thấy trong hộp là một chiếc hoa kết bằng trân châu, vẫn còn đang rung rinh, chính là đóa hoa Triệu Mẫn cài trên đầu. Hai viên ngọc trai Triệu Mẫn ngắt đi nay đã dính lại trên sợi chỉ bằng vàng. Chàng không khỏi ngẩn người, không hiểu có dụng ý ra sao.

Tiểu Siêu cười nói:

- Công tử, vị Triệu cô nương này đối với công tử tốt quá, trịnh trọng sai người đến biếu công tử một đóa hoa kết bằng ngọc trai.

Trương Vô Kỵ nói:

- Ta là đàn ông, có được món trang sức của đàn bà này làm gì? Tiểu Siêu, cô cầm lấy mà đeo vậy.

Tiểu Siêu xua tay, cười nói:

- Thế sao được? Người ta có tình ý với công tử, sao em dám lấy?

Trương Vô Kỵ dùng ba ngón tay cầm lấy bông hoa, cười nói:

- Trúng.

Vung tay ném ra, không nặng không nhẹ cắm luôn vào tóc Tiểu Siêu, chiếc kim dưới bông hoa không hề chạm vào da thịt. Tiểu Siêu toan dứt xuống, Trương Vô Kỵ xua tay nói:

- Chẳng lẽ tôi tặng em một món quà nhỏ cũng không được hay sao?

Tiểu Siêu hai má hồng lên, nói nhỏ:

- Vậy thì đa tạ công tử. Chỉ sợ tiểu thư thấy lại bực mình.

Trương Vô Kỵ nói:

- Hôm nay cô đã làm được một việc lớn, cha con Dương tả sứ lễ nào còn nghi ngờ cô?

Tiểu Siêu lòng đầy vui sướng, nói:

- Em thấy công tử đi lâu quá không về, trong bụng thật nôn nóng. Thế rồi bọn Thát tử đến tấn công, không biết vì sao dám lớn mật đứng lên hô hoán, bây giờ nghĩ lại thật là sợ hãi. Công tử, nhờ công tử nói lại với quý vị trong Ngũ Hành Kỳ, Thiên Ứng Kỳ là Tiểu Siêu to gan làm càn, xin các vị đó đừng trách.

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Bọn họ cảm ơn cô còn chưa đủ, sao lại trách cứ?

Chẳng bao lâu đã đến cảnh giới tỉnh Hà Nam. Lúc ấy thiên hạ đại loạn, quân hùng bốn phương nổi lên, quan quân Mông Cổ tra xét càng thêm nghiêm ngặt. Đại đội Minh giáo đi thành đoàn không tiện, chia ra nhiều nhóm hẹn đến chân

núi Tung Sơn sẽ gặp lại nhau, rồi sẽ cùng lên ngọn Thiếu Thất, lúc ấy Chương kỳ sứ Cự Mộc Kỳ là Văn Thương Tùng sẽ đem danh thiếp mọi người đưa lên chùa Thiếu Lâm.

Trương Vô Kỳ biết rằng kỳ này mình lên Thiếu Lâm vẫn tội, tuy không muốn tái động can qua nhưng kết quả ra sao thực khó mà biết. Nếu tăng chúng chùa Thiếu Lâm ngang ngược không nói phải quấy ra tay động võ, Minh giáo không thể không tiếp chiến, thành thử truyền lệnh xuống, các thủ lĩnh tiến vào chùa trước, còn các giáo chúng trong Ngũ Hành Kỳ và Thiên Ứng Kỳ sẽ chia ra vây bốn mặt chờ ở bên ngoài, nếu nghe ba tiếng hú, thì lập tức tấn công vào tiếp ứng. Các giáo chúng nhận lệnh chia nhau mà đi.

Chẳng bao lâu, một tri khách tăng đã già đi theo Văn Thương Tùng xuống núi nói:

- Phương trượng và các trưởng lão bản tự đều bé quan tịnh tu, xin lỗi không tiếp khách được.

Quần hào nghe thấy nói thế ai nấy đều biến sắc. Chu Điền giận dữ nói:

- Vị này là giáo chủ Minh giáo đích thân đến chùa Thiếu Lâm bái sơn, lão hòa thượng cũng không cho gặp chẳng lẽ coi thường lắm ư?

Vị tri khách tăng kia cúi đầu ủ rũ, mặt đầy vẻ sầu khổ chỉ nói:

- Không tiếp.

Chu Điền nổi cơn, giơ tay nắm ngay ngực áo nhà sư, Thuyết Bất Đắc vội giơ tay ngăn lại nói:

- Chu huynh không được lỗ mãng.

Bành Oánh Ngọc nói:

- Phương trượng nếu đã tọa quan, chúng tôi xin gặp hai vị Không Trí, Không Tính thân tăng cũng được.

Nhà sư kia chấp hai tay, nói cụt ngủn:

- Không tiếp.

Bành Oánh Ngọc hỏi tiếp:

- Thế còn thủ tọa Đạt Ma Đường thì sao? Thủ tọa La Hán Đường thì sao?

Vị tri khách tăng kia cũng chỉ đáp:

- Không tiếp.

Ân Thiên Chính quát lên một tiếng như sấm rền:

- Nhất định không tiếp hay sao?

Song chương đẩy ra như bài sơn đảo hải, nghe bùng một tiếng đánh gãy đôi một cây đại tùng ở bên đường, nửa thân trên cả cành cả lá, thêm ba tổ quạ đều lách cách ngã xuống. Nhà sư lúc này mặt mới có vẻ sợ, nói:

- Các vị đường xa đến đây, đứng ra phải lấy lễ tiếp đãi, có điều tất cả các trưởng lão đều tọa quan cả rồi, xin để dịp sau vậy.

Nói xong chấp tay khom mình, quay lưng đi thẳng. Vi Nhất Tiểu thân hình hơi rung động đã chặn ngay trước mặt ông ta nói:

- Đại sư thượng hạ xưng hô thế nào?

Vị tri khách tăng đáp:

- Pháp danh của tiểu tăng, không nói tới là hơn.

Vi Nhất Tiểu vỗ nhẹ hai cái vào đầu vai ông ta, cười nói:

- Tốt lắm, tốt lắm. Ông chỉ nói hai chữ “bất kiến”, chắc hẳn là Bất Kiến đại sư, là sư huynh của Không Kiến thần tăng. Thế nhưng không biết nếu Diêm Vương mời đi, không biết Bất Kiến thần tăng có chịu gặp hay không?

Nhà sư kia bị y vỗ hai cái, một luồng khí lạnh chạy thẳng từ vai vào tim, toàn thân lập tức run lẩy bẩy, răng đánh vào nhau lập cập. Y cố nhịn, xoay người lách qua bên hông Vi Nhất Tiểu chạy đi, vừa đi vừa run, thất thểu lên núi. Vi Nhất Tiểu nói:

- Gã này đại nghệ đầu sư [9], võ công của y không phải thuộc phái Thiếu Lâm.

Trương Vô Kỵ nghĩ ngay đến Viên Chân, biết rằng chuyện đi học nơi khác rồi sau học võ Thiếu Lâm là chuyện bình thường, nói:

- Vi Bức Vương đánh y hai đòn Hàn Băng Miên Chương, sư tổ, sư phụ y lẽ nào bỏ qua? Thôi cả bọn mình lên, xem các đại hòa thượng có thật tiếp hay không tiếp?

Mọi người biết rằng khó có thể tránh khỏi một trường ác đấu, phái Thiếu Lâm trước nay vẫn là Thái Sơn, Bắc Đẩu của võ lâm, hơn một nghìn năm qua giang hồ vẫn gọi là "môn phái chỉ thắng mà không thua", hôm nay đại chiến một trận, xem thử Minh giáo và Thiếu Lâm bên nào mạnh, bên nào yếu.

Mọi người ai nấy hăng tiết, rảo bước lên núi, nghĩ đến phái Thiếu Lâm cao thủ nhiều vô kể, trận đại chiến trước mắt nhất định ác liệt không để đâu cho hết. Chưa tới thời gian uống một chén trà đã đến thạch đình trước cửa chùa. Trương Vô Kỵ nghĩ đến năm xưa theo thái sư phụ lên núi, gặp tam đại thần tăng chính ở tại nơi đây, hôm nay trở lại, tuy trước sau chỉ mới vài năm, nhưng năm xưa là một đứa bé bệnh hoạn gầy gò, cô khổ lênh đênh, hôm nay là giáo chủ Minh giáo tôn quý, nghĩ lại chuyện xưa tưởng như chuyện từ tiền kiếp.

Căn thạch đình đó hai chiếc cột đá bị gãy, chiếc bàn đá cũng đổ lăn lóc. Thuyết Bất Đắc cười nói:

- Các nhà sư chùa Thiếu Lâm thích đánh nhau thật, mấy cái cột này mới gãy đây thôi, xem ra mấy hôm trước có một trận chiến khủng khiếp nên mới không kịp tu sửa.

Chu Điền nói:

- Để khi mình đắc thắng rồi, mình sẽ phá hết cái đình này.

Quần hào ở nơi thạch đình chờ đợi, liệu rằng trong chùa sẽ có một đám cao thủ ào ra nên đã định tiên lễ hậu binh, trách hỏi tại sao hạ độc thủ đối với Ân Lê Đình, nếu chúng tăng vẫn ngang ngược không nghe, lúc ấy mới động võ. Nào ngờ chờ cả nửa ngày, trong chùa hoàn toàn không thấy chút gì động tĩnh. Thêm một lúc nữa, thấy một đoàn người từ sau chùa chạy xuống hậu sơn, nhìn từ xa phải đến bốn năm chục người. Bành Oánh Ngọc nói:

- Hừ, chắc họ điều binh khiển tướng, mai phục bốn bên chăng?

Trương Vô Kỵ nói:

- Thôi vào chùa.

Lập tức Dương Tiêu, Vi Nhất Tiêu ở phía bên trái, Ân Thiên Chính, Ân Dĩ Vương bên phải, Thuyết Bất Đắc, Bành Oánh Ngọc, Thiết Quan đạo nhân và Chu Điền tứ tán nhân tại đằng sau, cùng hộ vệ Trương Vô Kỵ tiến vào chùa. Đến Đại Hùng Bảo Điện, thấy chiếc bàn thờ trước tượng Phật ngã chỏng chơ một bên, lư hương còn lẩn lóc dưới đất, mặt đất đầy tàn nhang nhưng không thấy một ai. Thuyết Bất Đắc cười nhạt nói:

- Phái Thiếu Lâm thấy bọn mình đến đây, tâm hoảng thần loạn, chân tay quờ quạng, đến bình hương mà cũng đánh rơi, nực cười oi là nực cười.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Minh giáo Trương Vô Kỵ, cùng với các người trong tề giáo Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiêu tiên lai bái sơn, cầu kiến phương trượng đại sư.

Tiếng của chàng tuy không lớn lắm nhưng nội lực hồn hậu, các chuông trống treo bên ngoài đại điện bị âm thanh kích động, cùng u u vang lên. Dương Tiêu, Vi Nhất Tiêu cùng đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thầm: “Giáo chủ nội lực thật thâm hậu thực ai nghe thấy cũng phải sợ, đương niên Dương giáo chủ còn tại thế, xem ra cũng còn kém xa. Trận chiến hôm nay, bản giáo thế nào cũng thắng”.

Mấy câu đó của Trương Vô Kỵ, tiền viện hậu viện chùa Thiếu Lâm chỗ nào cũng nghe thấy cả. Thế nhưng đợi thêm một hồi, trong chùa vẫn không thấy ai bước ra. Chu Điền quát lớn:

- Đây, tất cả bọn sư sãi lớn bé chùa Thiếu Lâm đâu, rụt đầu rụt cổ trốn cả thì còn ra giống gì nữa? Bộ còn hú hí với vợ hay sao?

Tiếng của y so với Trương Vô Kỵ lớn hơn nhiều, nhưng chuông trống trong điện không thấy vang lại. Quần hào lại đợi thêm một lát, vẫn không thấy ai ra. Bành Oánh Ngọc nói:

- Tôi trong lòng bỗng thấy khác lạ, thấy chùa này âm khí u uất, thật là điều không hay.

Chu Điền cười nói:

- Hòa thượng quay về chùa là đúng chỗ rồi, còn gì mà khác lạ nữa?

Thiết Quan đạo nhân bồng nói:

- Ồ, nơi đây có một thiên trượng gãy đầu.

Thuyết Bất Đắc nói:

- Ồ, nơi đây lại có một vũng máu lớn.

Chu Điền cười nói:

- Chắc là sau trận chiến Quang Minh Đỉnh, uy danh giáo chủ truyền ra xa nên phái Thiệu Lâm mới treo cao “miễn chiến bài”. Xem chừng họ chạy bán sống bán chết, đến binh khí cũng quẳng bỏ luôn.

Thiết Quan đạo nhân lắc đầu:

- Không phải thế đâu.

Chu Điền hỏi:

- Có gì mà không phải?

Thiết Quan đạo nhân nói:

- Thế còn vũng máu này thì sao?

Chu Điền nói:

- Chắc là họ sợ quá nên cắt phải tay...

Nói tới đây y khựng lại, tự biết như thế không đúng nên không hết câu. Ngay lúc đó, một trận gió thổi qua, khiến quần áo mọi người tung bay. Chu Điền vui vẻ nói:

- Gió mát quá.

Bồng nghe có tiếng lách cách, một cây tùng lớn ngã xuống cách vài mươi trượng ở phía tây. Quần hào ai nấy kinh ngạc, cùng nhảy lên chạy ngay đến chỗ cây đổ, thấy cây tùng đó ở bên góc đông nam của một tòa đại viện, trong viện cũng không có ai, không hiểu vì sao cây tùng lớn thế mà lại bị gió thổi gãy được, làm sập cả một mảng tường. Mọi người tới gần quan sát, thấy các sớ gỗ nát vụn, hiển nhiên bị người nào dùng trọng thủ đánh nát, chỗ gãy cũng đã khô, không phải mới gãy.

Quần hào coi kỹ một hồi, bàn tán xôn xao:

- Ồ, không phải.

- A, nơi đây có động thủ.

- Ghê gớm thật, chết nhiều người quá.

Trong tòa đại viện chỗ nào cũng có dấu vết một cuộc kịch chiến, trên nền đá xanh, những cành cây khô, tường đá vây quanh để lại biết bao nhiêu vết binh

khí chém xuống, quyền cước đâm đá. Nơi nào cũng đầy vết máu, đủ biết nơi đây giao chiến kịch liệt dị thường. Trên nền đất cũng còn nhiều vết chân nông sâu, là của cao thủ tỉ đấu nội lực còn lưu lại.

Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Mau bắt gã tri khách tăng kia hỏi cho ra lẽ.

Vi Nhất Tiêu, Thuyết Bất Đắc mọi người liền chia ra tìm kiếm, nhưng không biết nhà sư kia trốn nơi đâu. Ngũ Hành Kỳ cũng chia ra các nơi tra xét, qua đến nửa giờ, các chuông kỳ sứ quay về bẩm báo, nói là trong chùa không có ai nhưng chỗ nào cũng có dấu vết kịch đấu. Nhiều điện đường còn cả vết máu, binh khí gãy nhưng không thấy xác người. Trương Vô Kỵ hỏi:

- Dương tả sứ, ông nghĩ sao?

Dương Tiêu đáp:

- Trận chiến ghê gớm này chỉ mới hai ba ngày trước, không lẽ toàn thể phái Thiếu Lâm bị tiêu diệt, hoặc bị giết, hoặc bị bắt không còn một ai hay sao?

Thuyết Bất Đắc nói:

- Hồi nãy chẳng có mấy chục người chạy về phía hậu sơn đấy ư?

Dương Tiêu đáp:

- Rất có thể đó là bọn đầu của phái Thiếu Lâm lượm lại thủ ngự nơi đây, thấy đại đội nhân mã của mình nên bỏ chạy trước.

Bành Oánh Ngọc nói:

- Cứ theo sự thể mà suy đoán thì hẳn là như thế. Gã tri khách tăng kia cũng chỉ là mạo xưng thôi, tiếc là không giữ hấn lại. Thế nhưng đối đầu với phái Thiếu Lâm có môn phái bang hội nào ghê gớm đến thế? Không lẽ là Cái Bang?

Chu Điền nói:

- Cái Bang thế lực tuy có lớn thật, cao thủ tuy nhiều thật nhưng đâu có thể chỉ đánh một trận mà giết sạch bọn đầu trọc chùa Thiếu Lâm đâu. Chỉ có Minh giáo chúng ta mới làm nổi, nhưng rõ ràng bọn mình đâu có làm?

Thiệt Quan đạo nhân nói:

- Chu Điền, người nói bớt một câu tâm ruồng đi có được không? Bản giáo có làm chuyện đó hay không, không lẽ chính bọn ta không biết?

Chương kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên quay về báo:

- Khai bẩm giáo chủ, mười tám pho tượng Phật La Hán trong La Hán Đường không biết ai đã di động, không hiểu có chuyện gì không?

Quần hào biết Nhan Viên giỏi ngành nề mộc xây cất, nếu y đã khởi nghi, ắt có chuyện gì liền nói:

- Bọn mình đến xem thử.

Đến La Hán Đường thấy trên tường đầy vết máu, giới đao thiền trượng còn đầy mặt đất. Chu Điền nói:

- Nhan huynh, mười tám vị La Hán này có gì khác lạ?

Nhan Viên đáp:

- Tòa La Hán nào cũng bị người ta xô đẩy, lúc đầu huynh đệ nghi đằng sau có thể có lối đi, nhưng xem xét tường vách không thấy có cửa bí mật hay đường bí mật.

Dương Tiêu trầm ngâm một hồi, nói:

- - Mình thử đẩy tượng La Hán ra lần nữa xem sao?

Nhan Viên nhảy lên bệ thờ, đẩy tượng trường mi La Hán sang một bên, lộ tường ra quả nhiên không có gì khác lạ. Dương Tiêu cũng nhảy lên bệ, xem kỹ pho tượng La Hán, đột nhiên “Ồ” một tiếng nói:

- Sau lưng La Hán có viết chữ.

Liền xoay ngược pho tượng lại. Quần hào ngạc nhiên thấy có khắc một chữ “Diệt” lớn bằng cái đầu. Pho tượng này vốn dĩ sơn son thếp vàng, lúc này lớp sơn bên ngoài bị người nào dùng lợi khí khắc một chữ Diệt lớn, sâu vào cả tấc, lộ cả đất ra. Vết xem ra còn mới hiển nhiên khắc chưa bao lâu. Chu Điền nói:

- Chữ Diệt này là cái quái gì? A, đúng rồi, chắc là phái Nga Mi đến quấy phá chùa Thiếu Lâm, Diệt Tuyệt sư thái để chữ lại thị uy đấy mà.

Ai nấy thấy chuyện đó ngoài sức tưởng tượng, đều lắc đầu. Trong khi đang nói chuyện, những người khác đã xoay cả mười tám pho tượng lại, trừ pho Hàng Long La Hán ở tận cùng bên phải, và Phục Hổ La Hán ở tận cùng bên trái, mười sáu pho tượng La Hán còn lại sau lưng đều có khắc mỗi pho một chữ, từ phải sang trái thành như sau:

Tiên tru Thiếu Lâm,

Tái diệt Võ Đương.

Duy ngã Minh giáo,

Võ lâm xung vương.

(Diệt phái Thiếu Lâm trước,

Rồi diệt Võ Đương sau.

Chỉ còn mình Minh giáo,

Trong võ lâm đứng đầu.)

Ân Thiên Chính, Thiết Quan đạo nhân, Thuyết Bất Đắc mọi người không hèn mà cùng kêu lên:

- Đây là kế Di Họa Giang Đông.

Quần hào thấy mười sáu chữ đó giương nanh khoe vuốt, hình dáng thật ghê rợn, nghĩ đến quần tăng chùa Thiếu Lâm bị thảm họa, bao nhiêu tội lỗi đổ lên đầu Minh giáo, không khỏi lo âu. Chu Điền kêu lên:

- Mình mau mau cạo sạch mấy chữ này đi, để khỏi bị tiếng oan.

Dương Tiêu nói:

- Địch nhân dụng tâm ác độc, chỉ cạo mấy chữ đi đâu đã đủ.

Lần này Chu Điền thấy y ấy nói có lý, không cãi lại chỉ hỏi:

- Thế thì làm thế nào?

Thuyết Bất Đắc nói:

- Cứ để sau làm chứng cứ. Mình đi kiểm kê lập tâm di họa, bắt đối chất với mười sáu chữ này.

Dương Tiêu gật đầu khen phải. Bành Oánh Ngọc nói:

- Tiểu tăng vẫn còn một chuyện chưa rõ, muốn được Dương tả sứ chỉ giáo. Kẻ khắc mười sáu chữ này là đã lập tâm giá họa cho bản giáo, để chúng ta phải chịu cái đại tội tiêu diệt Thiếu Lâm, khiến cho anh hùng võ lâm cùng nổi lên tấn công, thế nhưng sao lại xoay lưng các pho tượng này quay vào tường? Sao không để mười sáu chữ đó hướng ra ngoài? Nếu Nhan kỳ sứ không xét nét, thì có ai biết được sau lưng tượng La Hán lại có khắc chữ?

Dương Tiêu mặt mày ngưng trọng nói:

- Cứ thử suy xét, các pho tượng La Hán này có ai đó xoay ngược lại, hẳn là bí mật giúp cho bản giáo, mình chịu một ân tình lớn của người đó.

Quần hào cùng hỏi:

- Người đó là ai? Sao Dương tả sứ lại biết?

Dương Tiêu thở dài:

- Nguyên ủy khúc chiết trong chuyện này, chính mình cũng chưa nghĩ ra...

Câu nói của ông ta chưa xong, Trương Vô Kỵ bỗng nhiên “A” lên một tiếng, kêu hoảng lên:

- Tiên tru Thiếu Lâm, tái diệt Võ Đương, chỉ sợ... chỉ sợ phái Võ Đương cũng đang gặp nạn rồi.

Vi Nhất Tiểu nói:

- Chúng ta nghĩa chẳng dung từ, lập tức đến cứu viện ngay, để xem bọn chó má nào tính làm gì.

Ân Thiên Chính cũng nói:

- Việc không thể chậm trễ, mình phải lập tức đi ngay. Bọn gian tặc này đã đi trước một hai ngày rồi.